ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Μάρκ. ιε΄ 43- ις΄ 8)
30 Ἀπριλίου 2017

Τὸ θάρρος ποὺ πηγάζει καὶ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ὑπερνικᾶ φόβους καὶ δισταγμούς, ἐμπόδια καὶ κινδύνους. Αὐτὸ μᾶς ὑπενθυμίζει μὲ τὸν πιὸ εὔγλωττο τρόπο τὸ περιστατικὸ τῶν τολμηρῶν Μυροφόρων γυναικῶν. Ἀψηφώντας φόβους καὶ κινδύνους «ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν». Ξεκινοῦν νύχτα, γιὰ νὰ προσφέρουν τὶς ἐντάφιες τιμὲς στὸ νεκρὸ διδάσκαλό τους.

Μᾶς συγκινεῖ καὶ μᾶς ἐκπλήσσει τὸ φρόνημα καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ἐπειδὴ ξεπερνοῦν τὶς φοβίες καὶ τὶς δειλίες τῆς ἀνθρώπινης φύσης καὶ τοῦ φύλου τους. Καὶ ὅμως αὐτές οἱ ἡρωίδες τῆς πίστης γίνονται ταυτόχρονα τύπος καὶ εἰκόνα τῆς ἁπλῆς ἀνθρώπινης εὐαισθησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀφοσίωσης καὶ ἀκλόνητης ἀγάπης. Ἡ διακριτική τους παρουσία εἶναι χαρακτηριστική. Βρίσκονται ἀθόρυβα στὴ σκιὰ τοῦ Χριστοῦ. Στέκονται πλάι του στὶς τραγικὲς ὧρες τοῦ σταυρικοῦ πάθους «εἱστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ» (Ἰω. 19,25). Τότε ποὺ οἱ μαθητὲς Του Τὸν ἐγκατέλειψαν. Τότε ποὺ τράπηκαν σὲ φυγὴ καὶ Τὸν ἄφησαν μόνο. Ὅταν στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ ἀποκοιμήθηκαν, ἐνῶ ὁ ἱδρώτας τῆς ἀγωνίας τοῦ Χριστοῦ γινόταν «ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος» λίγο πρὶν τὸ ἐπερχόμενο μαρτύριο. Ὅταν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ παρορμητικὸς Πέτρος Τὸν ἀρνήθηκε καὶ ὁ ἀπογοητευμένος Ἰούδας Τὸν πρόδωσε.

Καὶ ὅμως ἡ γενναιότητα καὶ ἡ ἀφοσίωση τῶν Μυροφόρων γυναικῶν στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι συγκλονιστική, ἔστω καὶ ἂν τὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρει ἐλάχιστες μόνο φράσεις γιὰ αὐτές. Ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη τους στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ δυναμισμοῦ τους. Ἀγαποῦν καὶ ἐμπιστεύονται. Ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους καὶ μέσα στὴν ἁπλότητά τους παραδίδουν τὸν ἑαυτό τους στὸν Χριστό. Πιστεύουν, τολμοῦν καὶ προχωροῦν. Ἄλλωστε ὅποιος πιστεύει γνωρίζει ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιτύχει καὶ αὐτὰ ποὺ φαίνονται ἀκατόρθωτα. Ὑπερνικοῦν ἐμπόδια καὶ δυσκολίες καὶ ζοῦν τὸ θαῦμα τῆς ὑπέρβασης. Αὐτὲς ποὺ πόνεσαν τόσο πολὺ γιὰ τὸ σταυρὸ καὶ τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ, γίνονται πρῶτες μάρτυρες καὶ διάκονοι τῆς χαρᾶς τῆς Ἀνάστασής Του. Τὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι εἶναι λίγο πρὶν ξημερώσει. Ἔτσι λοιπὸν στὸ σκοτάδι τῆς ὀδύνης τοῦ θανάτου, ἀνατέλλει τὸ φῶς τῆς ἀνάστασης καὶ τῆς ζωῆς. Οἱ Μυροφόρες ζοῦν τὴ νύχτα τοῦ θανάτου, ἀλλὰ πορεύονται μὲ πίστη καὶ θάρρος καὶ βλέπουν νὰ ξημερώνει ἡ μυστικὴ ἡμέρα τῆς ζωῆς.

Ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος τῶν Μυροφόρων ἐλέγχει τὴ δειλία καὶ τὴν ἀτολμία μας στὴν πραγμάτωση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ ἀπαιτεῖται ψυχικὴ δύναμη καὶ θάρρος γιὰ τὴ μαρτυρία τῆς πίστης στὴν ἐπικίνδυνη ἐποχή μας. Χρειάζεται θάρρος στὰ δύσκολα διλήμματα καὶ στὶς κρίσιμες ἐπιλογὲς τῆς ζωῆς μας ποὺ ἀποδεικνύουν τὴ γνησιότητα τῶν χριστιανικῶν μας ἀξιῶν. Χρειάζεται τόλμη ποὺ κοστίζει πολλὰ γιὰ μία στάση ζωῆς ποὺ ἀντιστέκεται στὶς ποικίλες προκλήσεις τοῦ κόσμου, ποὺ δὲν ὑποκύπτει στὸν τυραννικὸ ὀρθολογισμὸ καὶ δὲν παρασύρεται στὴν παραζάλη τοῦ παραλογισμοῦ καὶ τοῦ μηδενισμοῦ τοῦ καιροῦ μας. Χρειάζεται θάρρος, γιὰ νὰ ὑπερνικοῦμε τὴν ἡττοπάθεια κάθε πνευματικῆς προσπάθειας. Γιὰ νὰ μποροῦμε, ἀκόμη, νὰ πιστεύουμε, νὰ ἐλπίζουμε καὶ νὰ ἀγαπᾶμε σὲ ἕναν κόσμο ποὺ δὲν πιστεύει ὀρθά, δὲν ἀγαπάει οὐσιαστικὰ καὶ ἔπαυσε πλέον νὰ ἐλπίζει πραγματικά.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι αὐτονόητο ὅτι τὸ θάρρος ἀποτελεῖ τὸ ἀπαραίτητο ὅπλο τοῦ ἀνθρώπου στὸ δύσκολο ἀγώνα τῆς ζωῆς. Ἡ λογικὴ τοῦ κόσμου ἰσχυρίζεται ὅτι, γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε αὐτὴ τὴν ἀρετή, χρειάζεται νὰ ἐνισχύσουμε τὴν αὐτοπεποίθησή μας. Νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὶς δυνατότητές του. Νὰ ἔχουμε ψύχραιμη καὶ θετικὴ σκέψη. Νὰ ἰσχυροποιήσουμε τὴ θέληση καὶ τὸ χαρακτήρα μας, ὥστε νὰ μὴ δειλιάζουμε, νὰ μὴ πανικοβαλλόμαστε καὶ νὰ μὴ μεμψιμοιροῦμε μπροστὰ στοὺς κινδύνους καὶ τὰ προβλήματα. Ἡ πίστη καὶ ἡ στάση ζωῆς τῶν μυροφόρων μας λέει κάτι ἀκατανόητο γιὰ τὸν κόσμο. Ἡ ἀγάπη ποὺ θυσιάζεται, ἡ ἀφοσίωση ποὺ προσφέρει εἶναι ἡ δύναμη τοῦ θάρρους, ποὺ ξεπερνᾶ ἀκόμη καὶ τὴ σκιὰ καὶ τὸ φόβο τοῦ θανάτου καὶ ὁδηγεῖ στὴ νίκη καὶ τὸ θρίαμβο τῆς ζωῆς.

Ἀμήν.